

(המשך מעמוד 21)

אתה משמין אנשים כה רבים — וראה כמה פופולארי אתה", התפלא קיסרי. השיב אז בר: "אתה כותב מאמר שכולו תשבות על הופיין (מנהל בנק אנגלו פלש' תינה). הופיין מרוצה, אשתו מרוצה וילדיו מרוצים. אבל כל הסוחרים בשוק שלא קיבלו להחאה, או שחייבים לשלם ריבית בבאנק, אינם מרוצים. אני כותב מאמר על הופיין, שכולו התקפה. הופיין כעס, אשתו כועסת וילדיו כועסים. אבל כל הסוחרים בשוק טופחים על שכמי ואומרים לי, שלום מר זאבור, שלום מר זאבור! במיוחד אהב להשמין בעלי-בתים, שפינו דירים מבתיים על אייתשלוש שכר-דירה. טרף נוסף, שלא נערך פיקנטיות, היו הבעלים שזנחו את נשותיהם או סירבו לשלם להן מזונות.

תקדים ציני. אנשים רבים איימו על זאבור, אך רק אחד הצליח להביא לידו הרשעתו בדיון. היה זה בעל סלון לאופנה בירושלים, שנכתב עליו בהעתון המיוחד כאילו פיתה נערות יהודיות טובות ומכר

יצחק זאבור
כל יום נוסף, חג

אותן להרמונות השייכים של ערב הסעודית. הכתב הירושלמי שסיפק את הידיעות למערכת: מלכאל גרינוואלד, שנודע להתפרסם, לאחר-מכן, כגיבור פרשת קאסטנר. זאבור, שנהג לפרסם כל ידיעה ללא בדיקה יתירה, פנה בתרעומת לכתבו הירושלמי הצטדק גרינוואלד: "אבל זו עובדה ידועה ברבים! כל אחד יודע שזה נכון!" "אבל איך נוכיח זאת במשפט?" שאל זאבור.

"אל תדאג", היתה התשובה, "גם השופט יודע שזה נכון!" השופט האנגלי לא ידע זאת. הוא דן את זאבור ואת גרינוואלד לשנת מאסר. סיפר זאבור, כעבור שנים: "התחיל לכאוב לי בישבן רק מהמחשבה שאצטרך לשבת. ואז נזכרתי בתקדים שהיה בצידי. החלטתי לנסות את מזלי ולראות אם התקדים טוב גם במיקרה שלי."

היה זה רעיון שהצילו מבית-הסוהר. הוא ביקר בפירסומים הרשמיים של המשפלה, גילה כי השופט המחזוי ששפט אותו הועץ לה מתפקיד שופט שלום ראשי מבלי שימינויו החדש יפורסם בפירסומים הרשמיים. הוא הגיש עירעור, טען כי השופט שדן אותו לא היה כלל מוסמך — רשמית — לשבת בדיון, ועל כן אין פסק דינו תופס. בית-המשפט הצליח לקבל את העירעור.

מה שאינו מפרסם. במישפט אחר, נתבע זאבור לדין על כי כינה אחד מי גדולי בעלי-הבתים בתל-אביב בשם "תכ"ש". בעלי-הבתים, אחד מקרובות-הקבר עים של זאבור, טען כי זהו שם-גנאי. השופט האנגלי שנתבקש לחרוץ את הדין נזקק לעזרתם של בלשנים עבריים לרוב, אשר הפכו את הכשש לסימני-דרך בהתפתחות השפה העברית המודרנית. זאבור זוכה. ההאשמה המפורה ביותר שהושמעה נגד זאבור לא הובאה מעולם לבית-המשפט, והיא אף לא הועלתה עלידי איש שהיה מוכן לקבל על עצמו אחיות רשמית עבורה והיא: שהעתון המיוחד חי, בעצם, ממה שאינו מפרסם. זאבור עצמו היה מתמלא בתחילה חימה

על כך ומכחיש את ההאשמות בועם. מאור חר יותר למד להגיב באירוניה ובדיחות. לעתים, כאשר היה מצליח להגיע אל מקור השמועה, היה מאלצו לשלם סכום כלשהו ככופר — אותו היה מחלק בין הסבלים בשוק או מקבצי הנדבות.

טיפול במתלונן. היו לזאבור כמה חור קי יסוד לטיפול בטרדנים או במתלוננים, שהיו פוקדים את מערכתו:

● אסור שיהיה כיסא לישיבה בחדרו של העורך, פרט לכיסאו של העורך עצמו. אדם שבא להתלונן היה נאלץ לעמוד לפניו, כמבקש חסד. אחרי דקות ספורות היו כל הסיכויים שיתקייף, יאבד את שלחתו וינסה לקצר את הביקור ככל האפשר.

● אם נשען האיש על השולחן, היה זאבור מעיר לו בחומרה כי זהו שולחן עבד. דה ואין להישען עליו. אם רצונו לשבת בנוח, יואל נא לצאת החוצה.

● כאשר התייחס המתלונן לכתבה כל-שהיא שהופיעה בעתון, היה זאבור תובע ממנו שיעני את הכתבה הנדונה. "לך תקנה עתון בקיוסק", היה דורש. היו סיכויים טובים שהאיש לא יחזור. אם בכל זאת חזר ועמד על תלונתו — "שזה לפחות יעלה לו עתון!" השב זאבור.

● מיכשול אחרון, אחרי שהאיש כבר הביא את העתון: זאבור היה קורא לעוררו, אביעזר גולן, ומצפה עליו: "ברוך אם זה באמת עתון שלנו. אני חושב שנייפו אותו!" **בשימחה לחופה.** אך העתון המיוחד היה פרוכניציאלי מכדי שיוכל לרתק את בני היישוב המתרחב. התוספו רבבות תושבים בתל-אביב, שלא ידעו על מי כתב זאבור. וכאשר עיקר העוקץ היה בזהות האיש — היתה זו מיגרעת עתונאית רצינית.

ערב יסוד המדינה נסגר העתון המיוחד. במקומו החל זאבור עורך שבועון בשם שבוע ימים. באותה תקופה עצמה ערך עזריאל קרליבך את הפוטש שלו בידיעות אחרונות, יסד את הצהרון המתחרה מעריב. יהודה מזוס, בעל ידיעות אחרונות, הציע לידו זאבור לעבור לצהרון, לחסל את שבועה ימים כעתון עצמאי. זאבור הפך כתב של ידיעות אחרונות, ושבועה ימים, נשאר עד היום כתב-משבת של העתון. העתונות הפכה בהדרגה לעיסוק מישני, כשהעסקנות הציבורית (בעיקר בין עולי הונגריה) תופסת מקום גדול והולך בחיי זאבור. מחלת אשתו ופטירתה הטילה עליו עול גידול שני ילדיו, מיכאל ("מכ"י") שהאיום חבר שדה-יבוקר, ואמיצה, שיצאה לפני כשנתיים ללמוד בארצות-הברית.

שבוע ימים לפני ראש השנה יצא זאבור עם קבוצה של חסידיו חבידי לניו-יורק. זאבור, שלא היה דתי, בחר בטיסה מיוחדת זו כי ידע שעם החסידים המזומרים והעליזים תהיה לו טיסה שמחה. והפעם היה בי מצבירות מיוחד. כי הוא נסע להשתתף בחתונת בתו בני-יורק. הוא הגיע לניו-יורק, אך להשתתף בחתונה לא זכה.

הווי

בעניינותיהם הרבים: ברמת-גן, נהרו המונים לגשר הירקון שליד האצטדיון כדי לערוך מעליו תפילת חשון, התאכזבו כשמצאו את המקום יבש לגמרי. . . **בזון רזהני:** בחפזה, נעצרה אשה שניסתה לחמוק מחנות השופר-סל כשברשותה סל מצ' רכים גנובים בשווי של 165 לירות, תירצה עצמה בטענה שניכנסה בה רוח שטות" . . . **כדור זעזע:** בתל-אביב, הגיש הורח יצחק מרוזף תביעת-פצויים נגד בעלי אחד הקרקסים שביקרו בארץ, בטענה כי בשעת שחזה בהופעה נחבל בראשו מכדור שנבעט עליוי סוס קרקס שהוצג כ"בועט יותר טוב מן הנבחרת הישראלית" . . . **ציפור הנבל:** בגבעתיים, ניסו עובדי הלול לתפוס אחת הפרגיות בכנפיה על מנת להזדקק לה אבעבועות, גילו לאחר נדיפה ממושכת כי הפרגיה נולדה בלי כנפיים בכלל. . . **אלבים הפושעים:** בירושלים, הודיע בעל מכנית למשטרה, כי ילדים אלמונים שברו את חלון מכוניתו, שחקו במצלמה שהיתה מונחת על המושב, גרם למעצרו המידי לאחר שהמשטרה פיתחה את סרט המצלמה עליו נמצאה המכונית של אחד הילדים, כפי שצולם עלידי חבריו מחון שעשוע. . . **פניה שימושית:** בתל-אביב, ניפץ יוסף נחייסי את שמשת מכוניתו של ראש העיר, טען במשטרה כי עשה זאת כדי להסבת את תשומת ליבו של ראש העיר למשפטן השובת שבייתת רעב ליד בית-העירייה.

**הבירה
וניצירה!**

בירה-

ערובה למצב רוח מרומם

מועדים לשמחה

בחינות בגרות
נפתחים קורסים חדשים
מוקדמות ובגרות
טכניקון
פוסטים והרשמה 7-5 בערב
תיכון ערב לאקסטריים
תל-אביב, רח' בלפור 6
חיפה, רח' ביאליק 17

תשבץ העולם הזה 1254

אליעזר כהן מירושלים, מחבר התשבץ, הכין יצירה זו בעת חופשה "לקול גלי הים וצלילי ניל סדקה". הקורא כהן טוען כי מוסיקה קלטית קלה, ניל סדקה וחבורת תשביצים, עולים בקנה אחד. נוסף לתשביצים אלה של אליעזר כהן, הוא מתעניין בטיולים מפרכים.

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
			18	17		16		15
		24		23	22		21	20
			27		26		25	
	33		32		31	30		29
		38		37		36		35
			42		41		40	39
	47		46		45		44	
			52	51		50		49
			57		56	55		54
				60				59

מאונן: (1) אבן שואבת. (4) צמח בר. (10) סוד. (11) תואר מכשיר. (13) מכונית. (14) צמח הנדל בנדרות נהל. (15) שבר ארמי. (17) מידת חשמל. (19) מילת קריאה. (20) מונח במספיקה. (22) קיבוץ ותיק. (25) תל חרבות. (26) ניר רל. (27) הרום. (30) ספה. (31) מוסה. (32) מילת תנאי. (34) אות ניצחון. (36) מזהיר. (37) מאלופי אדום. (38) מכסה בגפרית. (41) חיסון. (42) משי. (43) למאור. (44) רוח חות המזלות בשאר. (46) כינוי ננאי ל-כופר. (48) אם ה-מרגלית. (50) בלי הקשה. (51) נקבת צינור למזון. (52) מקום מגורים.

אות עברית. (29) כינוי לריקוד טרקלין צרי פתי במאה ה-19. (31) לקינוח סעודה. (32) מידת אורך קדומה. (35) ניל בריהמטוזה. (37) דרום. (38) צניעות, חוסר נאווה. (40) זכר הפרה. (41) מוקף מים מכל צדדיו. (43) ירד. (45) פעולה מרישמה. (46) נורמלי. (47) בן הרב. (49) שלחבת. (52) לחבת. (54) עי. (56) מילת זירוז. (58) אוסף אוניות.

מחנה. (58) אויב. (59) מחזור. (60) מאונן: (1) עיר בצרפת. (2) חג הרור עים. (3) מדינה באפריקה. (5) יחב. (6) כוננה רעה. (7) קוסם. (8) ים קטן. (9) חדר. (11) שמש למאור. (15) מתייחס בקרירות. (18) ספרה הרסנית. (21) לא טוב. (26) קלע הרסני. (28)